

ת"פ 60058/01/22 - מדינת ישראל נגד ראמי אלקיעאן

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

ת"פ 60058-01-22
מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד רותם חזן גרימברג

לפני כב' השופט יובל ליבדרו
המאשימה
נגד
הנאשם

ראמי אלקיעאן
ע"י ב"כ עו"ד נאשף דרויש
הכרעת דין

מבוא

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום אשר ייחס לו ביצוע עבירות של סיכון חיי אנשים במזיד בנתיב תחבורה, הפרעה לשוטרי במילוי תפקידו וחבלה במזיד, עבירות לפי סעיפים 275 ו-413א לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין").

2. מכתב האישום עולה שבתאריך 22.01.2022 בסמוך לשעה 18:25 נהג הנאשם ברכבו מסוג מזדה בכביש 40 עוקף באר שבע (להלן: "הרכב").

במועד הנ"ל נסע השוטרי סאיד ג'בראין (להלן: "השוטרי") במסגרת פעילות אכיפה משטרתית שגרתית בניידת מתנ"א סמויה (להלן: "הניידת") בכביש 40 לכיוון באר שבע.

במהלך נסיעתו על כביש 40 עוקף באר שבע מכיוון מחלף עמק שרה לכיוון מחלף חטיבת הנגב, הבחין השוטרי כי הנאשם נוהג ברכב כשהוא לא חגור בחגורת בטיחות והורה לו לעצור בצד הכביש באמצעות מערכת הכריזה של הניידת והפעלת אורות מהבהבים.

הנאשם עצר בצד הדרך ובעוד השוטרי ירד מהניידת, פתח הנאשם בנסיעה במהירות גבוהה על מנת לברוח מהשוטרי לכיוון מרכז ביג בבאר שבע.

השוטרי חזר אל הניידת ודלק אחר הנאשם, שלא נענה להוראות השוטרי שקרא לנאשם בכריזה לעצור את הרכב, תוך שגם הפעיל שוב את האורות המהבהבים של הניידת.

הנאשם המשיך בנהיגתו הפרועה והמהירה, הגיע לצומת תל שבע, שם פנה במהירות גבוהה ימינה עד שהגיע לרמזור חטיבת הנגב, שם המשיך בנסיעתו המהירה, כל זאת כאשר השוטרי ממשיך לדלוק אחריו ולהפעיל אורות מהבהבים.

הנאשם עבר במהירות את הרמזור לכיוון רחוב אליהו נאווי כשבזמן זה נוסעים בכביש כלי רכב אחרים בשלושת נתיבי הכביש. הנאשם נכנס בין שני רכבים בשני הנתיבים השמאליים, פגע בחלקו האחורי של רכב מסוג טויוטה (להלן: "רכב 1") שנסע בנתיב האמצעי וגרם לרכב לסטות בפתאומיות ימינה, לחתוך

את הנתיב הימני ביותר ולרדת מהכביש תוך איבוד שליטה. הנאשם פגע ברכב נוסף מסוג טויוטה (להלן: "רכב 2") שנסע בנתיב הימני בצדו האחורי של הרכב. הנאשם המשיך בנסיעה עוד מספר מטרים עד שנעצר על-ידי השוטרים שחסם אותו עם הניידת.

כתוצאה ממעשי הנאשם, רכב 1 ספג פגיעה בחלק האחורי השמאלי של הרכב ורכב 2 ספג פגיעה בחלקו האחורי.

הנאשם במעשיו הנ"ל, טיפל בנתיב תחבורה בכוונה לפגוע בנוסע או בכלי תחבורה או לסכן את בטיחותו בדרך שיש בה כדי לפגוע בשימוש החופשי והבטוח של נתיב התחבורה או כלי התחבורה או בבטיחותו של נוסע כאמור או כדי לסכן את השימוש או הבטיחות האמורים, כל זאת עשה הנאשם תוך שהוא עושה מעשה בכוונה להפריע לשוטרים כשהוא ממלא את תפקידו כחוק ופגע במזיד ברכב.

3. משבושש הנאשם להשיב לכתב האישום, נקבע התיק לשמיעת הוכחות. בפתח דיון ההוכחות מיום 06.11.2022 השיב ב"כ הנאשם לכתב האישום בהאי לישנא: **"הנאשם יבקש להודות בכתב האישום מהעובדה הראשונה ועד לפני האחרונה... הוא יבקש לטעון בעניין המסקנה המשפטית ויטען כי העובדות שבהן הודה אינן מבססות עבירה של סיכון חיי אדם. הנאשם יודה בעבירות של נהיגה פזיזה ורשלנית לפי סעיף 338(א)(1) לחוק העונשין ובשאר העבירות שמופיעות בכתב האישום, קרי, של הפרעה לשוטרים וחבלה במזיד..."** (עמ' 10 ש' 6-11 לפרוט' מיום 06.11.2022).

בהמשך לכך, הנאשם עצמו הודה בעובדות 1-7 לכתב האישום (כלל עובדות כתב האישום, למעט עובדה 8 אשר מתחילה במילים "הנאשם במעשיו הנ"ל...", י' ל') (להלן: **"העובדה האחרונה"**). הנאשם הודה בביצוע עבירות של הפרעה לשוטרים וגרימת חבלה במזיד והוסיף,

כי בהתאם לעמדה המשותפת שלו ושל בא-כוחו, הוא ביצע גם עבירה של נהיגה פזיזה שקשורה למרדף (עמ' 11 ש' 26-30 לפרוט').

בקעת המחלוקת

4. לנוכח הודאת הנאשם, המחלוקת העיקרית שנותר להכריע בה קשורה לשאלה באיזו עבירה יש להרשיע את הנאשם מעבר לעבירות של הפרעה לשוטרים וגרימת חבלה במזיד שיוחסו לו ואשר בהן הודה. הווה אומר, האם יש להרשיע את הנאשם גם בעבירה של סיכון חיי אנשים במזיד בנתיב תחבורה לפי סעיף 332(2) לחוק העונשין (להלן: "סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה") כפי שעותרת המאשימה, או שמא, נכון יהיה להרשיע את הנאשם בעבירה של מעשי פזיזות ורשלנות לפי סעיף 338(א)(1) לחוק העונשין (להלן: "נהיגה פזיזה") כפי שעותר הנאשם.

5. כאן המקום לציין, כי לאחר הודאת הנאשם, המאשימה ביקשה להגיש דיסק ובו סרטון ממצלמת גוף של שוטרים שהיה עד תביעה, וזאת כדי להוכיח את היסוד הנפשי של מטרות הנדרש בעבירה של סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה.

ב"כ הנאשם התנגד תחילה לבקשה זו של המאשימה, ואולם בהמשך נתן את הסכמתו לכך (עמ' 11 ש' 3 לפרוט'). בהחלטתי ציינתי שאף ללא הסכמת ב"כ הנאשם (שאכן שראוי היה שתינתן מלכתחילה לנוכח ההסכמה הדיונית אליה הגיע עם ב"כ המאשימה עובר לדיון לפיה מוותר הוא על חקירת העדים שהוזמנו לדיון ההוכחות ומסכים הוא להגיש את חומר החקירה שנאסף על ידי אותם עדים ובכלל זאת את אותו סרטון ממצלמת גוף של שוטר שהיה עד תביעה) נכון היה לקבל את בקשת המאשימה וזאת לנוכח המחלוקת הקיימת בין הצדדים בכל הקשור ליסוד הנפשי של הנאשם (יסוד נפשי של רשלנות אליבא דב"כ הנאשם או יסוד נפשי של מחשבה פלילית לרבות הוכחת יסוד המטרה אליבא דב"כ המאשימה). סברתי שלנוכח המחלוקת האמורה נכון יהיה לתת בידי המאשימה את ההזדמנות להוכיח את העבירה שבה היא מבקשת להרשיע את הנאשם ומכאן, שכאמור מצאתי לקבל את הבקשה להגשת הדיסק וזה התקבל וסומן ת/1.

6. לאחר הודאת הנאשם וקבלת הראיה הנ"ל מטעם המאשימה, ביקשו הצדדים לעבור לשלב הסיכומים ואלו טענו את טיעוניהם ביחס לשאלה שבמחלוקת.

טיעוני הצדדים

7. המאשימה הגישה טיעונים בכתב והוסיפה מספר טיעונים על-פה. המאשימה טענה שעבירת סיכון ח"י אדם בנתיב תחבורה היא עבירה התנהגותית הדורשת התקיימות של יסוד נפשי מסוג מטרה. לנוכח הודאת הנאשם, בעובדות כתב האישום (למעט העובדה האחרונה) התמקדה המאשימה בסיכומיה בהוכחת היסוד הנפשי, שהוא כאמור שנתון במחלוקת. המאשימה טענה כי הנאשם טיפל ברכב באופן שיש בו כדי לפגוע בשימוש החופשי והבטוח של נתיבי תחבורה, תוך שהעמיד בסיכון את משתמשי הדרך, שבמקרה זה הסיכון אף התממש כאשר הנאשם גרם לתאונה ופגע בשני כלי רכב וסיכן בפועל את ח"י הנוסעים בהם. המאשימה הוסיפה כי אף אם הנאשם לא רצה לגרום לתוצאה המזיקה, הרי שהוא צפה בפועל שכתוצאה מנהיגתו הפרועה והמהירה, שלא בהתאם לתנאי הדרך, מסכן הוא ח"י אדם. בעניין זה הפנתה גם לסרטון שהוגש. בהקשר זה ובמישור המשפטי, המאשימה הפנתה לע"פ 217/04 **אלקורעאן נ' מדינת ישראל** (פורסם בנבו, 29.06.2005) (להלן: "הלכת אלקורעאן") בו נקבע כי להלכת הצפיות תחולה בעבירת סיכון ח"י אדם בנתיב תחבורה.

המאשימה טענה כי לאור נהיגתו הפרועה והמהירה של הנאשם, אשר נעשתה באופן מודע על מנת להימלט משוטר; לאור העובדה שהנאשם נכנס לצומת מואר במהירות מופרזת, מבחין היטב ברכבים שעומדים בו ומנסה להשתחל ביניהם במהירות, תוך נטילת סיכון לא סביר לפגיעה בח"י אדם וברכבים, נכון יהיה לקבוע שהנאשם צפה כאפשרות קרובה למדי כי חייהם של נוסעים בדרך הם מצויים בסכנה כתוצאה מנהיגתו הפרועה, וכי הנאשם החליט ליטול סיכון זה על מנת להימלט מהשוטר. משכך, לטענת המאשימה, הלכת הצפיות חלה בעניינו של הנאשם ומבססת היא את היסוד הנפשי הקבוע בעבירת סיכון ח"י אדם בנתיב תחבורה - כוונה לפגוע בנוסע בנתיב תחבורה או בכלי תחבורה או לסכן את בטיחותו.

8. ב"כ הנאשם טען בפתח סיכומיו כנגד ההלכות המשפטיות הקיימות בעבירת סיכון ח"י אדם בנתיב תחבורה אותן מסר שהוא מכיר. לדידו, הפסיקה של בית המשפט העליון, ובכללה הלכת קורעאן, היא "מאוד בעייתית". זאת, משום שפסיקות אלו אימצו פרשנות וקונסטרוקציה משפטית שביקשו להתמודד עם תופעת המרדפים שחוק העונשין

לא נתן לה מענה ראוי, תוך שהוסיף כי חלוף הזמן מאז שנקבעו אותן הלכות, מבלי שהמחוקק נתן מענה חדש ומוגדר לתופעה זו, יכול ומלמד על כך שאליבא דמחוקק נכון להסתפק בעבירה של נהיגה פוחזת ככזו המתאימה להתמודד עם התופעה האמורה.

בהמשך, ב"כ הנאשם טען כי את קביעת היסוד הנפשי של הנאשם, קרי, קיומה של כוונה, יש להוכיח במישור העובדתי, באופן פוזיטיבי, ולא להסתפק בגיבוש מסקנה משפטית כפי שזו באה לידי ביטוי בעובדה האחרונה של כתב האישום. ב"כ הנאשם הבהיר כי בעובדות 1-7 לכתב האישום, בהן הודה הנאשם, אין עובדה המתייחסת לכוונת הנאשם, ומכאן שלא ניתן להסתפק במסקנה המוזכרת בעובדה האחרונה של כתב האישום. מכאן, שעובדות כתב האישום לא מבססות את מה שצריך להוכיח על מנת להרשיע את הנאשם בעבירה של סיכון חיי אדם.

טענה נוספת של ב"כ הנאשם קשורה לחוסר האחידות הקיימת אצל המאשימה אשר בוחרת להגיש כתבי אישום בעבירה של נהיגה פוחזת, גם במקרים חמורים יותר בהם היו תאונות דרכים ואנשים נפצעו.

דין והכרעה

9. בפתח הדיון, יש לחזור ולפרט את שעשה הנאשם על-פי הודאתו.

הנאשם נהג ברכבו, **כשהוא לא חגור בחגורת בטיחות**. השוטר שהבחין בו הורה לו באמצעות מערכת הכריזה של הניידת והפעלת אורות מהבהבים לעצור בצד הכביש. הנאשם עשה כן, וכשהשוטר ירד מהניידת **פתח הנאשם בנסיעה במהירות גבוהה על מנת לברוח מהשוטר** לכיוון מרכז מסחרי בבאר שבע. השוטר שחזר אל הניידת, דלק אחר הנאשם אך זה המשיך **ולא נענה לקריאות השוטר באמצעות הכריזה והפעלת האורות המהבהבים לעצור את הרכב**. **הנאשם המשיך בנהיגתו הפרועה והמהירה**, הגיע לצומת תל שבע שם **פנה במהירה גבוהה ימינה** עד שהגיע לרמזור בצומת חטיבת הנגב שם **המשיך בנסיעתו המהירה כאשר השוטר ממשיך לדלוק אחריו ומפעיל אורות מהבהבים**.

הנאשם עבר במהירות את הרמזור כשבזמן זה נוסעים בכביש כלי רכב בשלושה נתיבי הכביש, ואז **הנאשם נכנס בין שני רכבים בשני הנתיבים, פגע בחלקו האחורי השמאלי של רכב אחד וגרם לו לסטות בפתאומיות ימינה, לחתוך את הנתיב הימני ולרדת מהכביש תוך איבוד שליטה, ופגע ברכב נוסף בצדו האחורי**. שני הרכבים ספגו פגיעה.

הנאשם המשיך בנסיעה עוד מספר מטרים עד שנעצר על-ידי שוטר שחסם אותו עם הניידת.

עתה נבחן האם התנהלות זו של הנאשם מגבשת את יסודות עבירת סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה.

10. עבירה של סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה מוגדרת כך:

"העושה אחת מאלה, בכוונה לפגוע בנוסע בנתיב תחבורה או כלי תחבורה או לסכן את בטיחותו, דינו - מאסר עשרים שנים:

(1) מניח דבר על נתיב התחבורה או כלי התחבורה;

(2) מטפל בנתיב תחבורה או כלי תחבורה או בכל דבר שעליהם או בקרבתם בדרך שיש בה כדי לפגוע בשימוש החפשי והבטוח של נתיב התחבורה או כלי התחבורה או בבטיחותו של נוסע כאמור או כדי לסכן את השימוש או הבטיחות האמורים..."

היסוד העובדתי של עבירת סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה הוא רחב וכולל מספר אפשרויות, כאמור בתיבה "העושה אחת מאלה..."

החלופה הרלוונטית לענייננו היא החלופה השנייה, ואף היא כוללת מספר אפשרויות.

רכיב ההתנהגות בא לידי ביטוי במילה "**מטפל**", ורכיב זה אף הוא רחב וכולל אפשרויות רבות ומגוונות.

רכיב הנסיבה בא לידי ביטוי בטיפול ב"נתיב תחבורה" או ב"כלי תחבורה" או ב"כל דבר שעליהם" או "בקרבתם".

נסיבה נוספת קשורה לאופן הטיפול ואף היא רחבה ומגוונת. היינו, "בדרך" "שיש בה כדי לפגוע בשימוש החופשי והבטוח של נתיב התחבורה", או "כלי התחבורה", או "בבטיחותו של נוסע כאמור", או "כדי לסכן את השימוש או הבטיחות האמורים".

מן האמור עולה, כי עבירת סיכון חיי אדם היא עבירה התנהגותית שלא דורשת שתתממש תוצאה מסוימת, כי אם די ביצירת סיכון.

על אודות תחולתו הרחבה של היסוד העובדתי בעבירה דנן, ראו למשל ע"פ 9406/08 פאיז נ' מדינת ישראל (פורסם בנבו, 03.12.2009), פסקה ז':

"...ואציין בקצרה כי לשון הסעיף רחבה מאוד, באופן שהיא כוללת "טיפול" אם בנתיב התחבורה (הכביש) ואם בכלי התחבורה (הרכב), במה שעליהם או בקרבתם, "בדרך שיש בה כדי לפגוע בשימוש החפשי והבטוח" של הדרך או הרכב או בבטיחות נוסע, או לסכן את אלה. ברי מלשון הסעיף כי הוא נועד ללכוד ברשתו את כל האפשרויות הרלבנטיות".

נראה כי בענייננו היסוד העובדתי של העבירה מתקיים גם מתקיים. הנאשם טיפל בכלי תחבורה - רכבו - בדרך שיש בה כדי לפגוע בשימוש החופשי והבטוח של נתיב תחבורה וגם בבטיחותו של נוסע וגם כדי לסכן את השימוש והבטיחות האמורים.

כזכור, הנאשם שברח מהמשטרה במהירות גבוהה נכנס לקראת סופו של המרדף בין שני רכבים בשני הנתיבים, פגע בחלקו האחורי השמאלי של רכב אחד וגרם לו לסטות בפתאומיות ימינה, לחתוך את הנתיב הימני ולרדת מהכביש תוך איבוד שליטה, ופגע גם ברכב נוסף בצדו האחורי.

באשר ליסוד הנפשי, הרי שמדובר כאמור בעבירה התנהגותית ומכאן שיש להוכיח את **היסוד ההכרתי** ואין צורך בהוכחת יסוד חפצי כלשהו. קרי, יש להוכיח את מודעות הנאשם למעשיו ולנסיבות ביצוע העבירה. בענייננו, לא נטען שהנאשם לא היה מודע למעשיו ולנסיבות ביצוע העבירה ואף אם היה נטען כך, היה מקום לדחות טענה זו לנוכח התנהלותו הברורה שנמשכה לאורך כל המרדף, לנוכח העובדה שהמשטרה כרזה לו והבהבה באורות מספר פעמים ולנוכח חזקת המודעות לפיה חזקה שאדם מודע לטיב מעשיו ולקיום הנסיבות כל עוד לא הוכח אחרת ובענייננו, לא נסתרה החזקה. לא זו אף זו, הנאשם כזכור הודה בביצוע עבירות של הפרעה לשוטר וחבלה במזיד והודאה בביצוע עבירות אלו משליכה לטעמי גם על שאלת מודעתו לטיב התנהגותו ולקיום הנסיבות.

לצד היסוד ההכרתי, בהלכת אלקורעאן, פסקה 6 נקבע כי העבירה של סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה היא עבירת התנהגות של כוונה מיוחדת, מטרה, ומכאן שהיא דורשת לשם התגבשותה "**...יסוד נפשי מיוחד של מטרה שצריכה להתקיים אצל העושה**".

בהמשך, בחן בית המשפט העליון את אפשרות החלת הלכת הצפיות בעבירה של סיכון חיי אדם ונקבע בהקשר זה, בפסקאות 10-11 כי: "**האם כלל הצפיות חלה על עבירה של סיכון חיי אנשים במזיד בנתיב תחבורה? ... דעתי היא שיש להשיב לשאלה זו בחיוב... לדידי, השמירה על שלמות גופו, חייו ובטיחותו של האדם היא ערך המצדיק הגנה מפני פגיעה לא רק כאשר לעושה המעשה המטרה להשיג את היעד האסור, אלא גם מקום שהוא צפה כאפשרות קרובה לוודאי את התממשות המטרה האסורה ואפילו לא רצה בה... אין כל הצדקה להגן על נהגים הנוהגים באופן מסוכן הפועלים ברמה של צפיות בדרגה קרובה לוודאי כי חייהם של חפים משפע יסוכנו בכביש... על כן, יש לומר כי כלל הצפיות חל בעבירה לפי סעיף 332(2) לחוק העונשין...**".

בענייננו הוכחה גם הכוונה המיוחדת, המטרה, של הנאשם. זאת, תוך יישום הלכת הצפיות. הווה אומר, הנאשם צפה כאפשרות קרובה לוודאי כי חייהם של הנהגים שהיו באזור שבו נמלט מן המשטרה יסוכנו. זאת, וודאי ביחס לחייהם של הנהגים ברכבים שבהם התנגש, כאשר כזכור אף גרם לאחד מהם לסטות בפתאומיות ימינה, לחתוך את הנתיב הימני ולרדת מהכביש תוך איבוד שליטה.

ודוק, יסוד הכוונה, אשר יכול כאמור להתגבש גם בצפיות קרובה לוודאי, איננו מתייחס רק לפגיעה בנוסע, אלא יכול להתגבש גם כאשר ישנה צפיות קרובה לוודאי לפגיעה בכלי תחבורה או לסיכון בטיחותו. אלו גם אלו מתקיימים בענייננו.

בהמשך הלכת אלקורעאן, בפסקה 12, התייחס בית המשפט העליון לטענה כי יישומה של עבירת סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה יחד אך למקרים בהם אדם מנסה לבצע חבלה של ממש כדי לפגוע באנשים למשל על ידי ידוי אבנים או הנחת מטענים ולא במקרים של פעולת נהיגה מסוכנת. בית המשפט דחה הטענה וקבע: "**טענה זו אין בידי לקבל. אכן, במקרים רבים בהם הואשמו אנשים בעבירה לפי סעיף 332(2) לחוק העונשין היה זה בנסיבות של ידוי אבנים ובקבוקי תבערה... אולם כנגד מקרים אלה ואחרים, קיימים מקרים רבים בהם הוגשו כתבי אישום בעבירה זו בשל נהיגה פרועה וניהול "מרדפים" בכבישים... ולא בכדי כך. גם אלה וגם אלה מהווים מפגעים חמורים ומסוכנים אותם יש לשרש. אין הבדל מהותי בין אדם הזורק אבנים על מכוניות הנוסעות בכביש, לבין אדם הנוסע בפראות תוך שהוא מסכן באופן מיידי וממשי את יתר המשתמשים בדרך. אלה ואלה מסכנים את חיי האנשים בנתיב התחבורה...**".

באשר לטענה כי בגין מסכת עובדתית שכזו נכון לייחס לנאשם דווקא את עבירת הנהיגה הפוחזת ולא את עבירת סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה, הבהיר בית המשפט העליון בפסקה 13 כי: **"עבירות העוסקות בנהיגה בדרך נמהרת או רשלנית (כדוגמת סעיף 338 לחוק העונשין) מטפלות בנהג הסביר, הממוצע, שבשל נסיבות שונות מבצע עבירה בזמן נהיגה. עבירה לפי סעיף 332(2) לעומת זאת, מטפלת בנהג שאינו "תמים". היא מתמקדת בנהג שידע על הפסול בהתנהגותו, ולמרות כן לקח סיכון בודעין לפגיעה באנשים חפים מפשע, אשר צפויים להינזק כתוצאה מנהיגתו הפרועה..."**

בענייננו, עובדות כתב האישום בהן הודה הנאשם מלמדות מעצמן על כך שהנאשם לא היה בגדר נהג סביר, ממוצע ו"תמים". הנאשם ברח מהמשטרה באופן מודע, במשך זמן, ולקח סיכון באופן מודע שאנשים חפים מפשע יפגעו כתוצאה מנהיגתו הפרועה.

מעבר לנדרש, צפייה בסרטון ממצלמת הגוף של השוטרים מלמדת על נהיגתו המהירה של הנאשם, תוך כדי שהניידת רודפת אחריו ומפעילה את הסירנה עד אשר הנאשם, שנוסע במהירות נכנס בין שני רכבים, פוגע בכל אחד מהם וגורם כאמור לרכב אחד לסטות מהכביש ולאבד שליטה.

11. באשר לטענת ב"כ הנאשם ביחס לכך שהיסוד הנפשי הנדרש לגיבוש העבירה של סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה לא הוזכר בפרק העובדות של כתב האישום יש לחזור אל העובדה האחרונה בה צוין ש"הנאשם במעשיו הנ"ל, טיפל בנתיב תחבורה בכוונה לפגוע בנוסע או בכלי תחבורה או לסכן את בטיחותו בדרך שיש בה כדי לפגוע בשימוש החופשי והבטוח של נתיב התחבורה או כלי התחבורה או בבטיחותו של נוסע כאמור או כדי לסכן את השימוש או הבטיחות האמורים..."

סעיף 85 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב - 1982 הקובע את מבנה כתב האישום מבחין באופן ברור בין החלק העובדתי שבכתב האישום - תיאור העובדות המהוות את העבירה, בציון המקום והזמן במידה שאפשר לבררם (סעיף 85(4)) לבין החלק המציין את הוראות החיקוק בהן מואשם הנאשם (סעיף 85(5)).

בספרו של השופט י' קדמי **"על סדר הדין בפלילים"**, חלק שני, הליכים שלאחר כתב אישום א', מהדורה מעודכנת, תשס"ט-2009 עמ' 915 נאמר כי: **"בפרשת העובדות"** מתואר 'סיפור המעשה' של הפרשה נושא האישום... 'תיאור העובדות' המהוות את העבירה, משמעו - 'מכלול הנתונים העובדתיים המצביעים על כך כי נתקיימו יסודותיה של עבירה פליונית'... 'סיפור העובדות' חייב לשקף את כל 'מרכיבי העבירה', המיוחסת לנאשם, הן הרכיבים המהווים את ה'יסוד הפיזי', והן הרכיבים המהווים את ה'יסוד הנפשי' שבה. 'סיפור העובדות' חייב להיות כזה, שאם הנאשם מודה בו - די בכך כדי לבסס את הרשעתו בעבירה המצוינת ב'הוראות החיקוק'."

הנה כי כן כל הסעיפים המופיעים בחלק העובדתי של כתב האישום, לרבות אלו המתייחסים ליסוד הנפשי, הם חלק מ"סיפור המעשה" לרבות הסעיף האחרון שבחלק זה.

טכניקה זו של פירוט יסודות העבירה לרבות ציון היסוד הנפשי שהתקיים אצל הנאשם בעובדה האחרונה של פרק

העובדות שבכתב האישום היא טכניקה מוכרת ומקובלת.

בעניין זה ראו סעיף 14 להנחיית פרקליט המדינה 3.1 "הכנה וניסוח כתב אישום" לפיו: **"בסעיף האחרון לפרק העובדות בכל אישום, יובאו יסודות העבירות הנכללות באישום כנוסחן המדויק בסעיף החיקוק ואף אם אלה צוינו כבר בגוף העובדות. באופן זה יודא תובע כי אף יסוד מיסודות העבירה לא נשמט וכי האישום מגלה עבירה..."**. ודוק, בהנחיה צוין, "ואף אם אלה צוינו כבר בגוף העובדות", משמע שאין הכרח שאלו יצוינו בגוף העובדות, ויכולות הן למצוא מקומן רק בסעיף האחרון של פרק העובדות.

12. באשר לטענה הקשורה להעדר מדיניות אחידה של המאשימה ביחס להגשת כתבי אישום בעבירה של סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה או בעבירה של נהיגה פוחזת, הרי שזו נטענה בעלמא מבלי להניח תשתית עובדתית מספקת. עיון בהנחיית פרקליט המדינה מספר 2.17 "מדיניות התביעה בהעמדה לדין של נהגים שבנהיגתם מסכנים חיי אדם בנתיב תחבורה" מלמד ראשית כי ישנה מדיניות אחידה של המאשימה ביחס לעבירות אלו, ושנית, שהמאשימה במקרה דנן פעלה בהתאם לאותה מדיניות ולאותה הנחייה. כך למשל צוין בסעיף 14 להנחיה כי עבירה של סיכון חיי אדם בתיק תחבורה תיחוס לחשוד כאשר מידת הסיכון שיצר כתוצאה מנהיגה פרועה במיוחד הייתה גבוהה, כאשר הייתה למשל פגיעה בכלי רכב אחרים תוך כדי הנהיגה. בענייננו כאמור, הנאשם שנהג במהירות ונמלט מהמטרה שסימנה לו לעצור פגע בכלי רכב אחרים ואף גרם לאחד מהם לסטות מהכביש ולאבד שליטה. לעניין דחיית טענה דומה, ביחס לעבירות אלו ממש, ראו למשל ע"פ 4626/20 **גולדשטיין נ' מדינת ישראל**, פסקה 29, אליו הפנתה המאשימה.

סוף דבר

13. הנאשם הודה בביצוע עבירות של הפרעה לשוטר וחבלה במזיד ומכאן שיש להרשיעו בעבירות אלו. הנאשם כפר בביצוע עבירה של סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה וטען כי התנהגותו גיבשה עבירה של נהיגה פוחזת. בחינת התנהגותו של הנאשם על רקע המטריה המשפטית לימדה כי יש לבכר את עמדת המאשימה. יסודות עבירת סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה התגבשו בענייננו של הנאשם ועבירה זו הוכחה מעבר לכל ספק סביר.

אף הטענות הדיוניות שהעלה ב"כ הנאשם ביחס לעבירה זו נדחו ומכאן שיש להרשיע את הנאשם גם בעבירה של סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה.

14. לאור כל האמור לעיל, אני מרשיע את הנאשם בביצוע עבירות של סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה, הפרעה לשוטר וחבלה במזיד, עבירות לפי סעיפים 275 ו-413 לחוק העונשין.

ניתנה היום, י' כסלו תשפ"ג, 04 דצמבר 2022, במעמד
הצדדים.